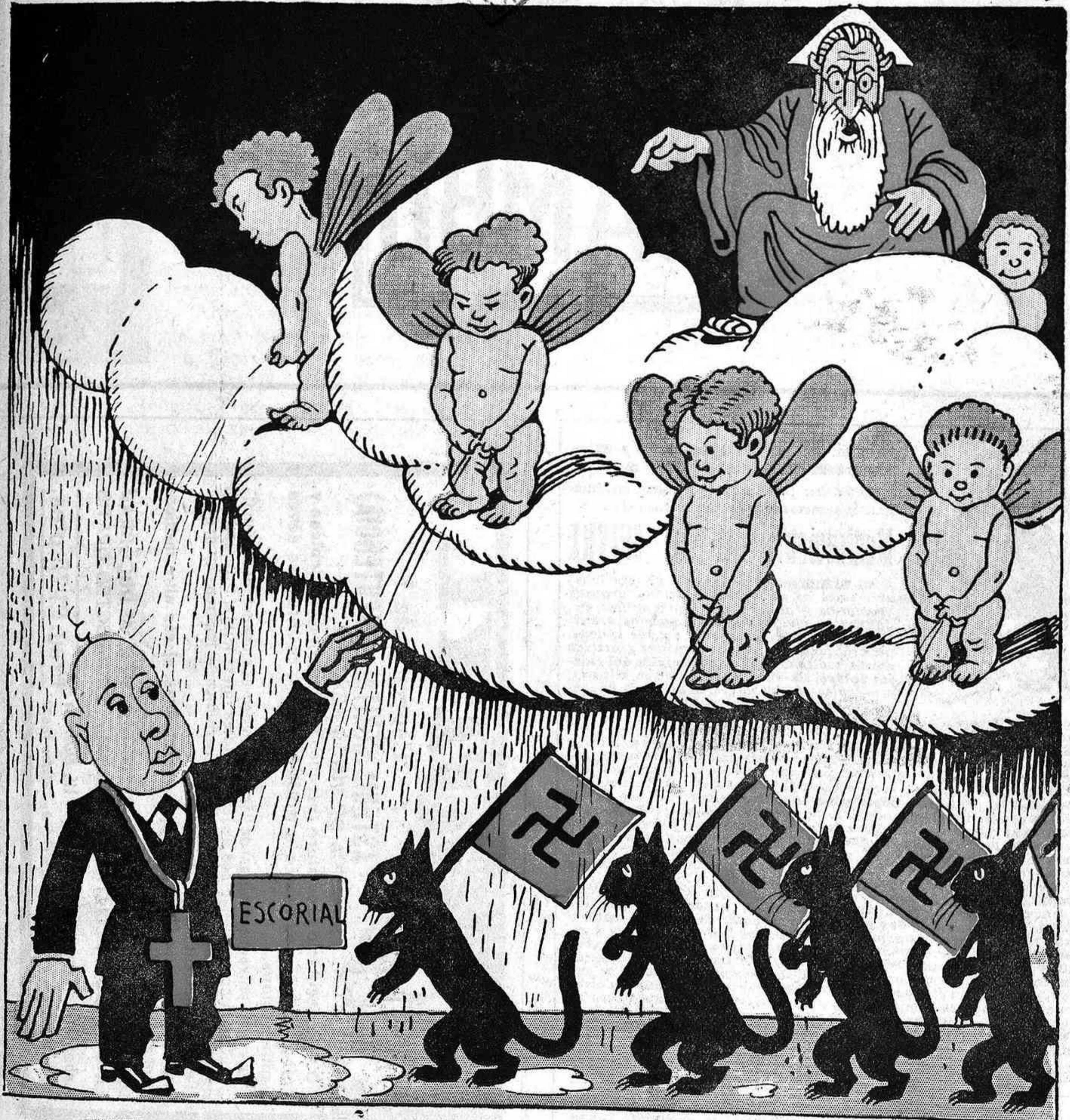

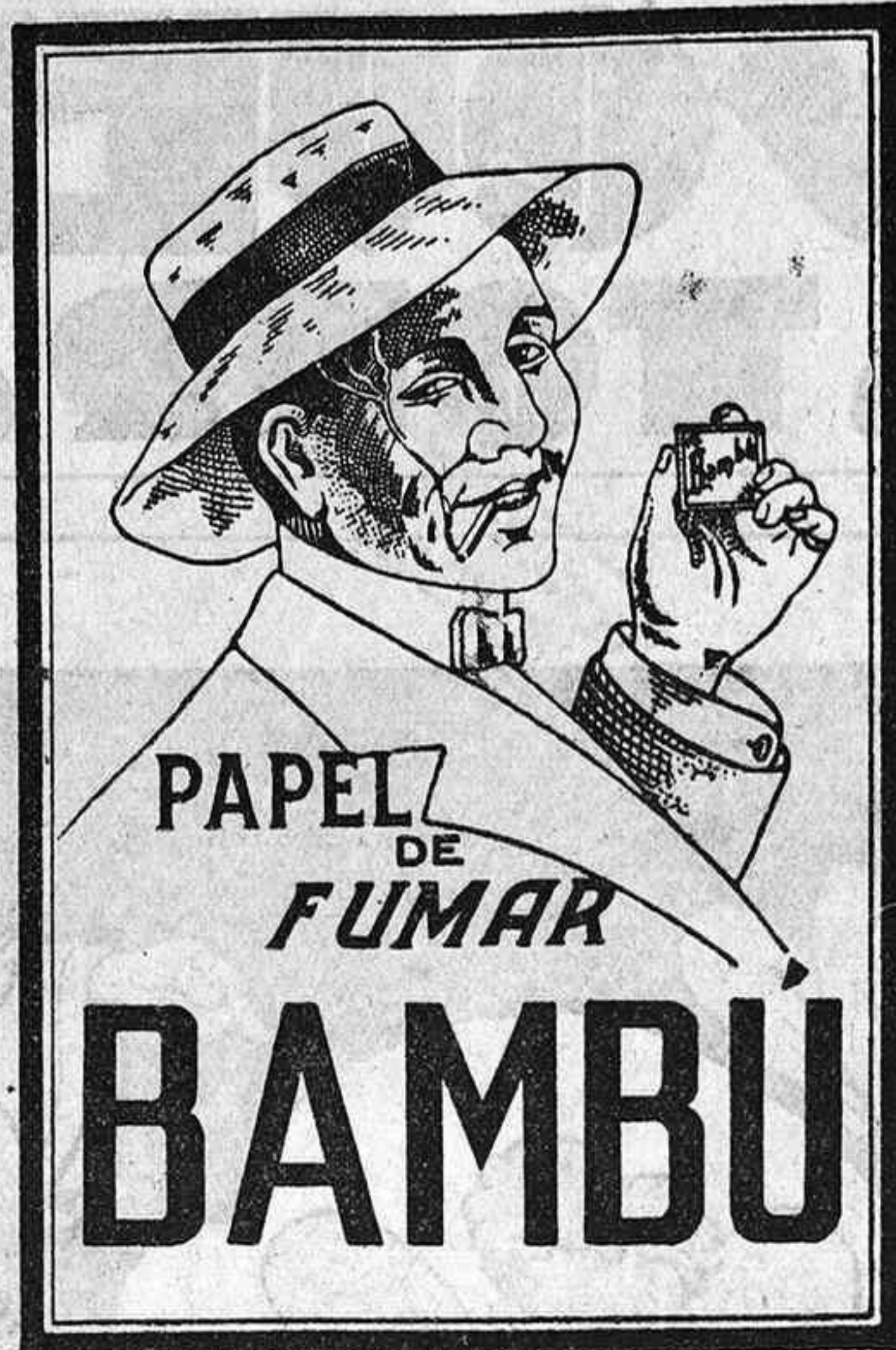
EL ESCORIAL

de la TORREDA

A L'Escorial.

EL PARE ETERN.—Pixeu-vos-hi.

VIES URINÀRIES
Impureses de la sang-Debilitat nerviosa
Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOLVRE

Vies urinàries: *Blenoràgia* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc. de l'home, *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *tuixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Solvré**, als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva

malaltia. Venda 6'60 ptes. caixa.
Impureses de la sang: *Sífilis* (a variosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofuloses*, *eritemes*, *acne urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Pildores depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, floronscos, supuració de les mucoses, calçada del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. Venda: 6'60 ptes. flascó.
Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *poluacions nocturnes*, *espermatòria*, (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos*, de la dona i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulla i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat); per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. Venda: pessetes 6'60 el flascó.

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA. — Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes, en segells per al franqueig a **Officines Laboratori Sòkatarq, carrer del Ter, 16, telèfon 50791 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de dites malalties.

Especific de l'**ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)**
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)
De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la **NEURASTENIA**, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte puriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.
No conté, ni estricnina, ni fòsturs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratori Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 60 - BARCELONA - Telèfon 18631
Preu: 21'75 ptes.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Arrepentides, 8 - Tel. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Escorial-Barcelona

N cop obtinguda la victòria de les Dretes en les eleccions de Diputats a les Corts de Madrid, Catalunya es posà dempeus i donà a Espanya un exemple d'esquerrisme en les darreres eleccions municipals.

Altra vegada respon Catalunya a la nova escomesa de les Dretes i a un Escorial hi oposa un Barcelona.

Donem a l'Escorial tot el símbol que les dretes han volgut donar-li. Religió. Fredor. Pedra. Dogma. Situat en les vessants que divideixen les dues Castelles, panteó de reialesa, museu d'un rei sobiranament castellà —fe i luxúria exasperades—, és el perfecte punt inicial d'una croada dretista, la nova Covadonga dels nous cavallers més o menys sagrats.

Barcelona és tot el revés, port de mar, porta d'Europa, ciutat de lluita, seu de rebels, ha sentit molt d'aprop el veïnatge de França, o sigui del món. Mentre l'Escorial commemora un Sant Quintí i volta un monument votiu que té la forma d'unes graelles, Barcelona és una fornall d'energies, una ciutat oberta que viu l'esforç de generacions i generacions.

A l'ombra monàstica de l'Escorial —pedra sense ressons, parets seculars impenetrables, fred pres del vent del Guadarrama—, pot parlar-hi un Gil Robles, descobert sota la neu, després d'una missa a tot orgue i d'unes frases catòlic volterianes: "—Sembla talment que Déu s'hagi proposat que les circumstàncies no ens siguin propícies. Tant se val, però, continuarem lluitant perquè som un exèrcit ciutadà..."

A Barcelona parlaran homes d'avui, amb un autèntic poble que els aclamarà, amb un lèxic dels nostres dies, sense encens, sense mitrats, sense interessos conservadors, sense por al futur. I ploqui, nevi o faci sol, no s'invocarà la moixiganga d'un Déu que s'entreté a fer caure borralons glassats o abocar l'aigua a càntirs, mentre els seus elegits es preparen, en nom d'Ell, a treure tot el partit possible del regne de la terra.

L'Escorial pot dir feixisme. Barcelona diu llibertat. L'Escorial pot pretendre allargar damunt la terra castellana la silueta negra d'un descendent de Felip II. Barcelona, protestarà airada de la resurrecció i, acarada als

corcs de l'ahir, es farà llar dels constructors del demà. A Barcelona es renegarà sempre, passi el que passi, d'un retorn a l'edat mitjana.

Els pobles no poden anar enrera: han d'anar endavant. Un absolutisme, per necessari que s'hagi fet transitòriament, pertany al passat. L'Escorial és l'ahir. Barcelona és l'avui, és el demà. L'Escorial és un pudrimener de reis, sota molt jaspis i molts bronzes daurats. Barcelona és una ciutat obrera, amb molt múscle i molta aigua per a rentar-se.

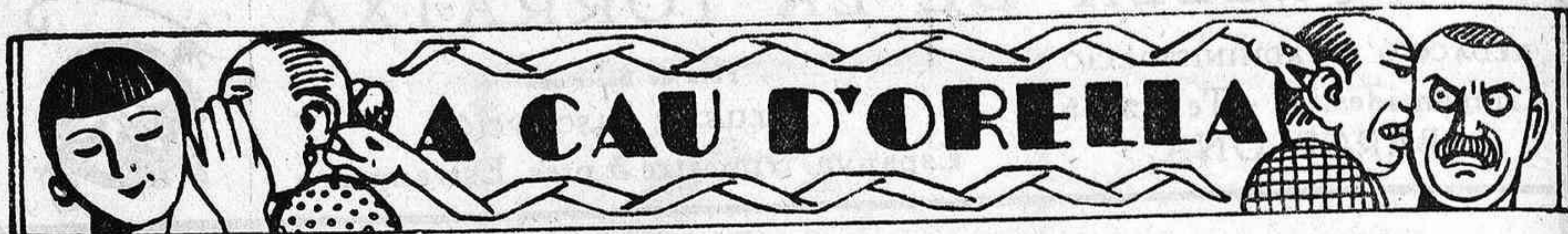
L'Espanya vella, l'Espanya que cau, l'Espanya negra, és magníficament representada pel poble del monestir i de les tombes. L'Espanya nova —oh paradoxa!—, ha d'ésser representada per la Barcelona de la separació, per la capital de Catalunya que any rera any ve protestant de l'esperit fosilitzat de la Castella que tan bé representa l'Escorial, Gil Robles i la neu que queia el dia de l'acte dretista, aquest acte posat sota la protecció divina, començat després d'una missa cantada pels agustins del Monestir, tan doctes ells, en manejar l'Alcorà i els llibres de kasides amoroses que guarden en la seva biblioteca aràbiga.

I fixem-nos-hi. Es una minoria absoluta la qui pretén imposar-se'ns. I aquesta minoria —ajudada pel cap d'un govern, enemic etern de Catalunya, concentració d'esperit hispànic des de la cinta del barret a la cultura governamental—, demana el poder en nom d'Espanya, una Espanya vella, ben representada per l'Escorial —necrópolis d'una Espanya amb dogma— (els dirigents no s'equivoquen), una Espanya monarquizada i amb pobles vius com Catalunya i Bascònia, que volien fugir d'ella.

Han estat uns deu mil els qui han anat a la gran concentració feixista de l'Escorial. Fixem-nos-hi! Tornem a repetir-ho. Acarada la manifestació de Barcelona a la de l'Escorial es veurà com són minúsculs uns i com són grans els altres. L'una manifestació es farà a gust de tots. L'altra es féu entre trets i bombes i protestes. Malgrat això, vegi's les probabilitats que tenen els de l'Escorial de pujar al poder i la contra que troba l'esperit nou que representa el barcelonisme, el catalanisme, per bufar damunt d'Espanya i per fer sentir eficaçment la seva influència renovelladora.

Des d'avui, i ja definitivament, hi haurà l'esperit tradicional que ha fet sentir-se a Sant Llorenç de l'Escorial i l'esperit català que es fa sentir a Barcelona: dretes i esquerra: monarquizació o republicanització. Entre les conclusions de l'acte dretista hi ha la derogació de les lleis socialitzants, l'educació pre-militar, que fa "fortes" les races, la família cristiana o cavernícola. A l'Escorial s'ha propugnat per a tornar enrera. A Barcelona es treballa per anar endavant.

Arreu on han triomfat els feixismes han estat els menys que s'han imposat als desavinguts, als agreujats, als qui no han sabut governar com calia, en representació dels més. Alerta Catalunya, que el feixisme que s'albira —Espanya, Espanya i Espanya!— és el de la Castella enemiga, no el de l'altra Castella germana.

UN EPITAFI EXPRESSIU

Les peregrinacions a la tomba de Macià han portat gent al cementiri no gens afeccionada a passejar-se per semblants llocs.

Entre aquesta gent ens hi comptem nosaltres.

I a fe que la necròpolis barcelonina és ben digna de visitar-se. Hi ha acda epitafi de nínxols que fa caure d'esquena.

Ens aturem davant d'una tomba molt ben agenada, que encara té un ram de flors fresques damunt. I llegim aquesta inscripció dedicada a la seva esposa per un vidu de plor inestroncable:

*"Els qui t'han posseït
mai no et podrien oblidar."*

Instantàniament, i amb gran comprensió, sentim dintre el cor tota la tristesa que pot sentir el vidu per aquella esposa tan posseïda i tan poc oblidada!

DE PENYA DE CAFE

En una penya de cafè on s'apleguen periodistes, regidors i botiguers, un dels contertulis conta una anècdota americana:

—En un Hotel de Nova York han demanat un rentaplats i es presenta un jove que és acceptat immediatament. El Director de l'Hotel el porta a la cuina per mostrar-li la feina que és abundosa. El jove llogat s'arromanga i abans de començar d'enllestir-la, llença un sospir. Es quan el Director de l'Hotel li diu: "—En la vida cal prendre paciència. Jo de rentaplats he pujat a Director de l'Establiment. Coses d'Amèrica."

El matx de boxa al parlament espanyol.

En Prieto.—De valents com tu en necesito una dotzena per esmorzar.

Es aleshores quan el jove replica: "—Doncs miri: Jo de Director d'Hotel he baixat a rentaplats. Coses d'Amèrica!"

El Regidor senyor Pla, que escoltava l'anècdota, ens conten que es va posar un xic nerviós i va replicar amb la veu un xic ennuagada:

"—I coses de Barcelona. No veuen el que passa amb el nostre Municipi. Quants de rentaplats s'han fet Directors que cobren les mil de l'ala. I quants de Directors han baixat a rentaplats."

Els de la penya, segons ens conten, esclafiren en una gran riallada.

No responem de l'autenticitat de l'anècdota!

EN FONTBERNAT AL LICEU

La nit del debut al Liceu de la massa coral de Romània "Cantarea Romaniei", en Fontbernat es sent més esquiroi que mai i va d'un llotja a l'altra i d'un seient a l'altre conversant amb la seva característica vivacitat.

La llotja que el reté més temps és la d'unes amigues a les quals mostra la seva erudició parlant-los dels cants populars de Romània, Titulesco per ací i Eminesco per allà. Quan en Fontbernat deixa les amigues, una d'aquestes diu a les altres: "—Noies, haviem vingut per oir la "Cantarea" i de moment ens hem d'acontentar amb la "diarrea" documentada d'en Fontbernat. Esperem que la massa coral de Romania perfumarà l'ambient."

I l'amiga d'en Fontbernat obria displicent un ventall de ploma amb la mà enguantada.

AVANTATGE D'ESSER DE DRETES

El Departament de Cultura de la Generalitat desplaça els seus oradors oficials el dia del Llibre.

Els senyors Manuel de Montoliu, Ramon de Alós, Tomàs Garcés, López Picó, Carles Ribà, Melcior Font-Aurora Bertrana, J. Ferran i Mayoral, etc. Tot gent de dretes.

Es que l'Esquerra no té intellectuals? Gairebé no ho sabem, almenys pel que fa referència a les deferències que els tenen en el nostre Departament de Cultura. Un intel·lectual esquerrà mai no és tan fi com un intel·lectual de dretes. Els intellectuals d'esquerra no compten ni quan manen les dretes ni quan manen les esquerres. Que recordi el senyor Gassol el respecte que li tenien i el cas que en feien els qui avui són els seus protegits.

No és que volguem excloure de col·laborar amb les Esquerres a intellectuals del valor d'un López Picó. Però entre això i que per una direcció esquerrana els intellectuals d'autèntic esquerrisme no siguin al mapa, hi va un món.

Quina llàstima que els intellectuals esquerrans siguin gairebé els únics que no poden passar la maroma i ésser d'uns i d'altres.

Decididament, ésser esquerrà autèntic és una desgràcia!

TAL COM ENS HO CONTEN, HO CONTEM

Un català que acaba d'arribar de París ens conta que en una paret dels terrats de Notre Dame hi va llegir aquest crit d'entusiasme:

“He vingut ací amb la meva esposa. Que és bell, París!”

L'escrit de la paret era en català i el signava un gran poeta maridat amb una coneguda poetessa.

Sota d'aquest escrit n'hi havia un altre, també en català, que deia:

“He vingut sense la meva dona. Així, París encara és molt més bell!”

Signava la rèplica als enamorats de l'etern idilli líric un ateneista que de jove havia estat el que se'n deia un gran “corrido”, maridat ara amb una dona rica però molt lletja.

Escamotegem els noms de l'un i l'altre ja per no profanar tanta efusivitat, ja per no desencadenar una tempesta conjugal.

PIUS DAVI HA PARLAT A UN CRITIC

Pocs dies abans de plegar del teatre “Beatriz”, de Madrid, on ha fracassat tan rodonament, Pius Daví parlava a un crític de “la villa i ex-corte” que va anar a entrevistar-lo.

—Sóc actor per vocació irresistible —deia Pius Daví al crític—. Quan surto a l'escena m'oblido que existeixi civilment. Li asseguro, senyor crític: Tot desapareix davant meu. Desapareix el món. Desapareix la sala. Desapareix el públic...”

Suposem que en oir això el crític madrileny devia somriure. El públic de Pius Daví ja ha desaparegut abans que ell surti a l'escena.

ENTRE EMPRESARIS DE CINEMA

—Com va el negoci?—pregunta un empresari de cine a l'altre.

—El meu molt bé. — El que parla tan en ferm és l'empresari d'un cine popularíssim: el Colon.

—I el teu, com et va? — pregunta l'empresari del Colon a l'altre que és empresari d'un cine que voreja la Rambla.

—Veuràs, el meu, va així així. Hi ha dies que tinc la sala mig buida, però d'altres, i com a compensació, tinc la sala mig plena. És va tirant.

Veritat que qui no s'acontenta és perquè no vol?

FEU CAS DE LA GLORIA!

En una fàbrica de Sans hi treballa un obrer que es diu Miquel Angel. Aquest home de nom tan especial es veu que no s'ha assabentat mai que hi hagués qui portà el seu nom primer que ell.

—Teniu un nom molt conegut —va dir-li un erudit regidor de la barriada que visitava la fàbrica.

—Sí, senyor, sí, molt conegut. Fa vint-i-cinc anys que treballo a la casa—féu l'obrer somrient beatífic.

I encara hi ha qui fa cas de la glòria!

ELS GRAN ARTICLES D'EN GAZIEL

Heu llegit el darrer article d'en Gaziel? Ah! Oh! Uh!

L'èxit de Gaziel consisteix en saber ésser el portantveu de la mediocritat que llegeix “La Vanguardia”. El seu darrer article, rebut com tots els altres, amb Uh! Oh! i Ah!, ens parla d'un fenomen català; “els catalans creiem amb les sirenes”.

Quin és el poble del món que no creu amb les sirenes? Són altra cosa que sirenes la majoria dels caps polítics? No canten com a sirenes tots els qui postulen els vots del poble? No és una sirena en Gil Robles que pot ben bé fer la competència al sirenisme d'en Lerroux?

Els articles d'en Gaziel tan bons perquè són tan plens de “perogrullades” i veritats corrents, estil “buen periodista”.

Parlant de la crisi.

—Has vist el resultat de l'amnistia.

—Sí, Don Ale a prendre la fresca.

G L O S A R I

A L'AFRICA, MINYONS...!"

Les pansides romalles dels abans ufanosos "Chors de Clavé" acostumen, de tant en tant, a aconseguir certs èxits a Saragossa i a Madrid. Contradient les intencions revolucionàries i artístiques del seu genial creador, són el número obligat i mòdic dels festivals "regionals", més ben dit, "provincians", que hom organitza per determinats fins i, sobretot, per a posar-nos en ridícul.

Amb motiu de les festes de la República—festes per a embadalir als taujans mentre hom intenta d'escamotejar-nos simplement les conquestes republicanes—, els "Chors de Clavé" han donat gust a l'espanyolisme ranci i incon-sútil aplegat a la Plaça de l'Armeria, de Madrid, amb la vociferació de les tronades cantades "Gloria a España" i "Los Néts dels Almogàvers", les quals el seu illustre autor hauria condemnat a silenciament perpetu en adonar-se de la fruïció que duïen a certa gent.

Els "rigodons de l'Àfrica", especialment, amb el seu clàssic acompanyament de piules, coets i focs de bengala, van remoure i commoure els esperits dels patriotes saturats de Cids, Pelais i Cisneros. La cantata bèl·lico-coreogràfica-pirotècnica era, en certa manera, un "tràgala" anti-Azañista i anti-Estatutista, a profit i glòria d'Alexandre Lerroux, el restaurador de ço que el 14 d'abril de 1931 va escombrar

La vella cantata remembrava la cèlebre ensarronada de la guerra d'Àfrica que van empesear-se pels anys 1859-1860 els generals i galifardeus d'Isabel II per a entretenir el poble i veure si ajornaven, com així fou, la inevitable caiguda de la dinastia borbònica i la torna. Ara, la trompetejada ocupació d'Ifni és la represa de les activitats africanistes que tants èxits ens costa; la inauguració de la temporada cívico-militar oferta a les cobejances en dejú i als abranda-ments de traca i sidral.

Els "néts dels almogàvers", però, s'han fet vells i a llurs fills no els abelleix la gesta de matar moros. Els moros, a més, amb el temps han après moltes coses i les figures de moreria treuen punxes insospitades. El testament d'Isabel la Catòlica ha prescrit i ni amb l'ajuda de la "rojo gualda" que encintava el jipi de Don Ale hom podrà copsar estrelles al vol. Hom haurà d'acontentar-se que les facin veure.

Com a mal menor, l'abrivada patriòtica ens deslliurará potser per algun temps de les "falanges" del copiosament apallissat Albiñana; dels internacionalistes del "Viva España!" i dels "comunistas-libertarios" que fa dos anys conquerien la conca del Llobregat al crit de: "Ahora mandamos los castellanos".

Es clar que la tornada és segura i que ben aviat haurérem de plànyer-nos amb el poeta amb allò de:

"...al fi de la jornada tindrem doble patir;
el que ha perdut a fora voldrà cobrar-s'ho aquí."

Un conte

EL SEGRESTAMENT DE TROTSKI

En els centres encrostats la nova va caure com una bomba.

—Trotski és a Barcelona i ve per quedar-s'hi! Els primers de veure'l foren uns Lluïsets de Gràcia que donaven un tomb amb llurs xicotes per la Diagonal a l'hora foscant.

En donaven detalls senzillament esborronadors que feien posar pell de gallina. El famós ex-comissari del poble rus, l'infatigable conspirador, es passejava amb aire greu, sol —potser per a despistar— per l'ampla avinguda ciutadana i en l'hora en què les parelles s'aprofiten bresolats per la mitja llum, per esplaiar els seus amors. Tenia l'aire meditatund i preocupat: els lluísets asseguraven que en fixar-se que portaven en llurs pits el ventilador dels exercicis espirituals, els va clavar una mirada tan fulminant, que asseguraven amb una gran convicció que hi havia concentrat tot l'odi i les malvestats de totes les revolucions hagudes i per haver.

Trotski es passejava per la Diagonal, barriades de Gràcia i Sant Gervasi impunement. Hom diu si fins i tot tenia tractes amb un revolucionari del carrer de Benet i Mercader.

Li espiaren els passos. Solia ajocar-se cada jorn en una torreta aparentment inofensiva de Sant Gervasi, i sortia cada vespre a donar un tomb per la barriada, el mateix que si fos un dels innombrables burgesets que pul-lulen per aquells llocs tirant de la rifeta.

Era qüestió de vigilar-lo estretament i no deixar-lo actuar. Amargar-li l'existència tal com feren els pacífics habitants de Barbizon, però amb més tàctica i tirant al dret sense comptar en el més mínim amb les autoritats, tota vegada que eren laiques i haurien vist amb complaença la vinguda del diable roig.

Els preparatius

Els caps més significats de la crosta catalana es varen reunir en sessió extraordinària al palau episcopal. Fins en Pic i Pon, en representació del partit radical, hi va assistir. Es el que ell deia: —Pobre de mi si venia la repartidora...

No hi mancava tampoc l'egregi convertit Mossèn Manuel Brunet, el canonge Cardó, Ramon Rucabado. En Duran i Ventosa, en Quico Cambó; la Margarida Carbajal, que d'ençà que li han entrat afeccions místiques i matrimonials, forma part de manta associació benèfica i de benemèrits "roperos", Maria Magdalena del segle XX, com li diuen els catòlics. En aquesta reunió, hi va treure el nas —només el nas— en Carles Soldevila per si el necessitaven com a cronista. El repòrter que us ho conta hi va assistir disfressat amb la sotana que li va fer a mans en Melció Font que encara la serva de quan estudiava per capellà, amb la promesa de no dir-ho a ningú. Ara vosaltres no ho feu córrer.

El bisbe Irurita estava tot emocionat.

—Fills, Nós, vivim temps difícilíssims per a la Santa Mare Església...

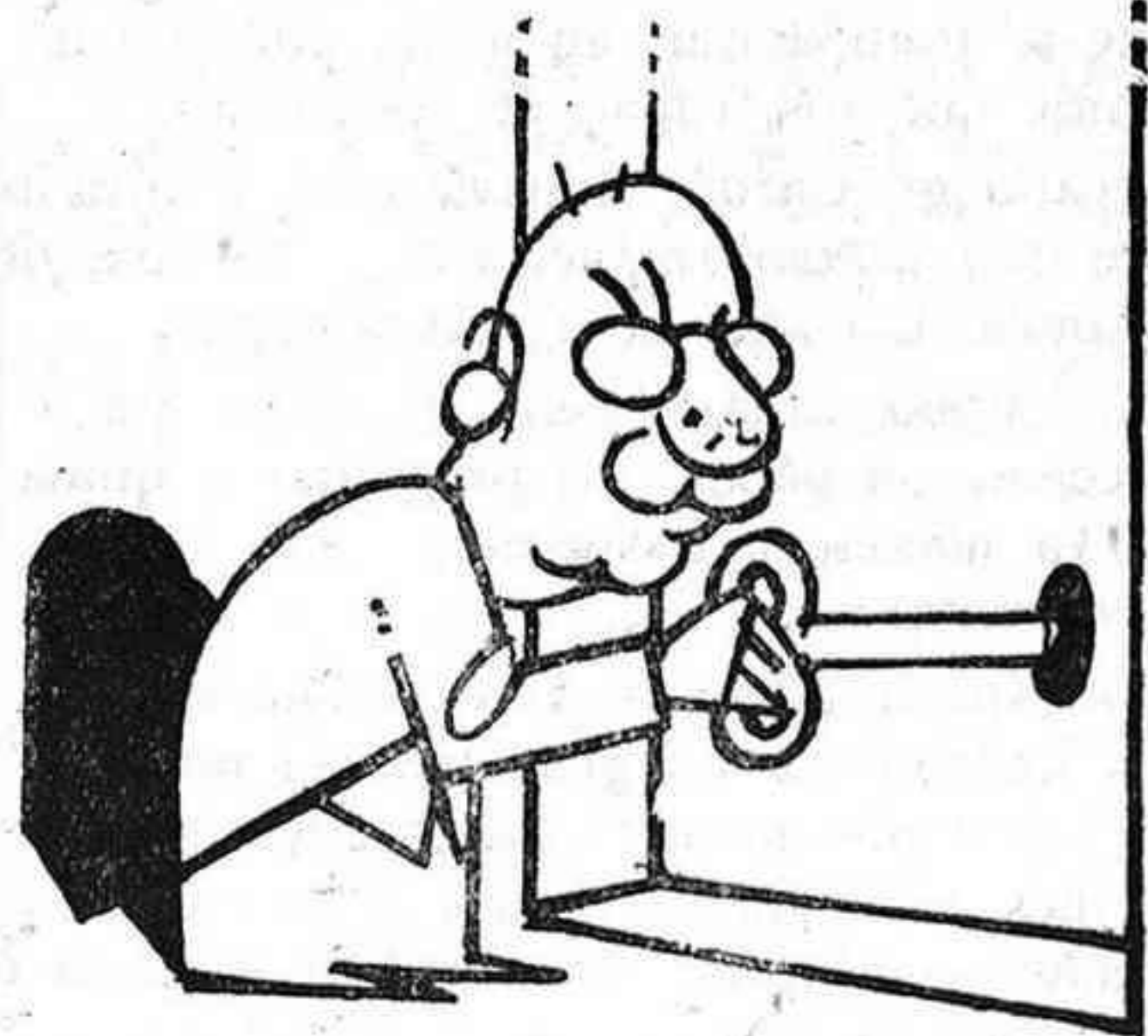
I no el podien treure d'ací.

Es deliberà extensament per desprendre's de Trotski. Cada u hi digué la seva.

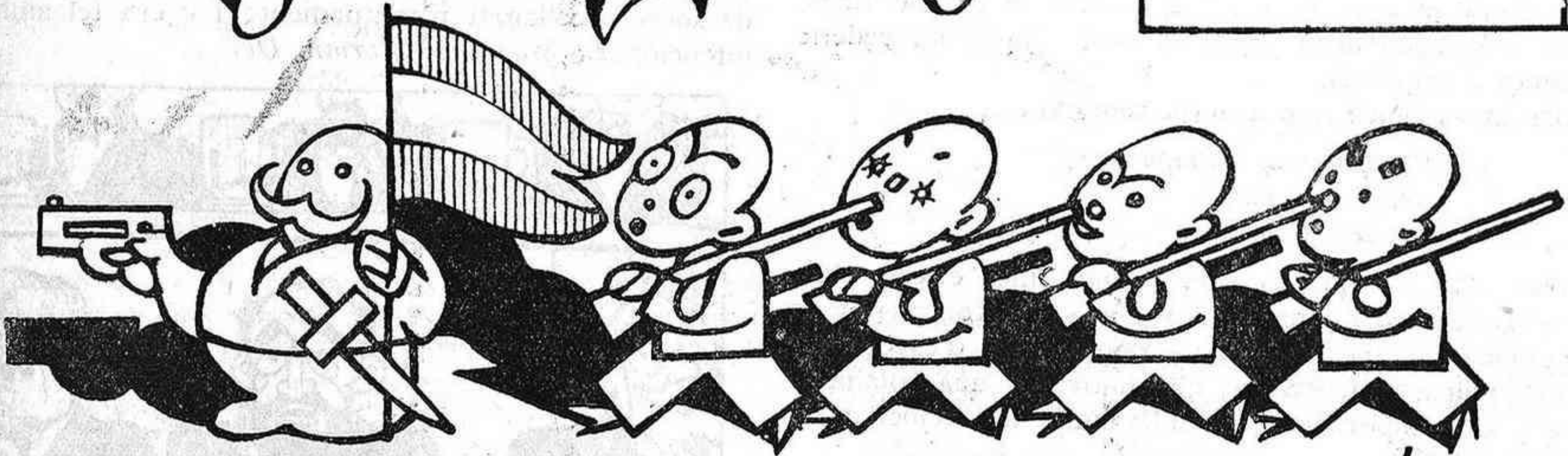
En Brunet deia que no hi ha res més eficaç que tirar-

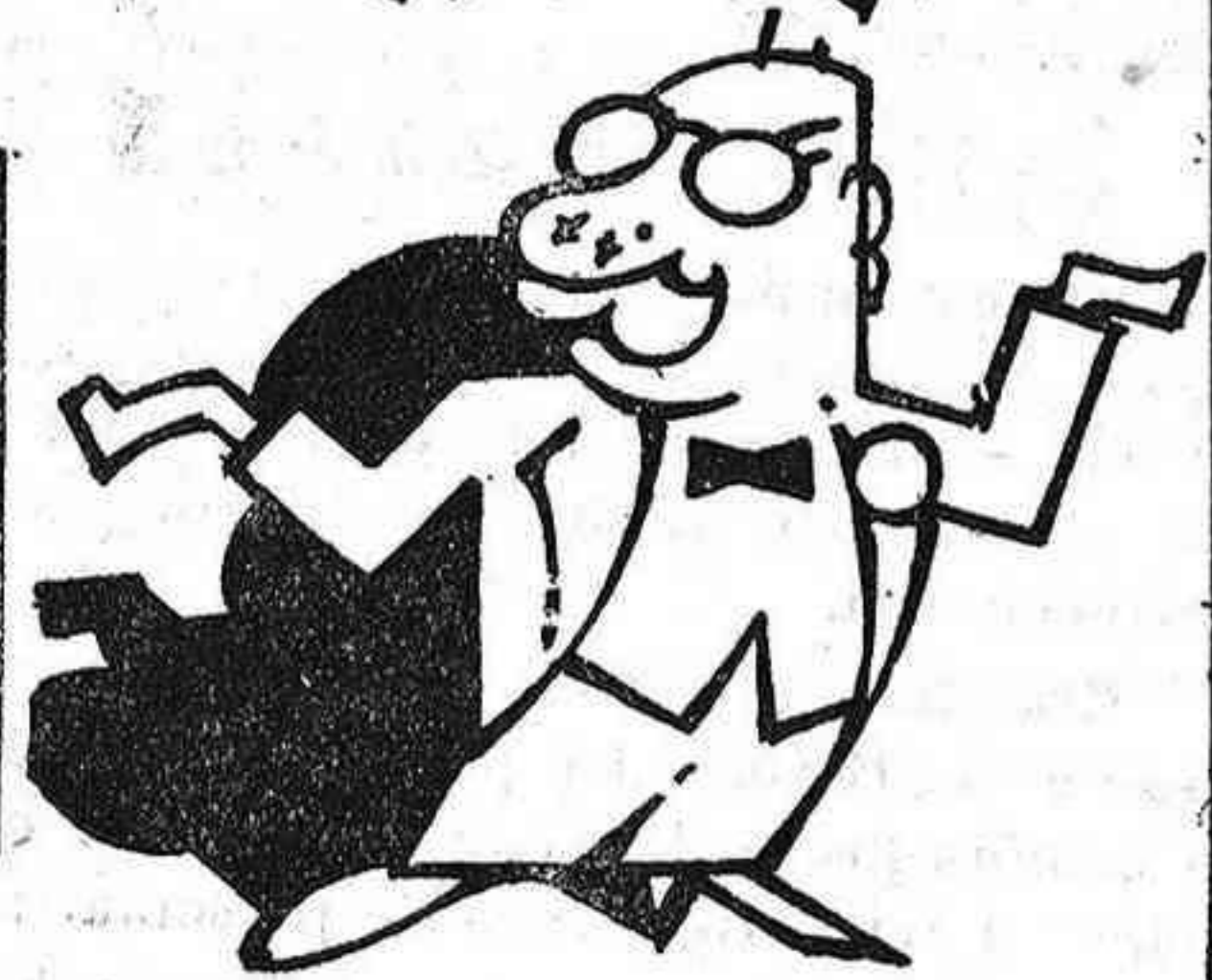
Don Ale vol ésser generós amb el seus i atorga un limitat perdó, una prudencial amnistia... i obre la porta

i surten al carrer un eixam de patriotes convençuts que el món és seu. i es preparen de seguida per repetir altres deus d'agost.

Mentre segueixen empresonats els obrers víctimes d'un ideal pur i sa, ell somriu satisfet de la seva grandesa.

li al rostre una ampolla de sulfumant. I retreia fets de quan treballava en el safareig de Mirador que havien donat resultats admirables.

En Pic i Pon, que en aquells moments es sentia empeltat de Lucrècia Borgia, assegurava que no hi ha res millor que un emmetzinament ben subministrat.

En canvi la Carbajal, que també tenia vot i veu, era del parer de reduir-lo cantant-li un fragment de la Camisa de la Pompadour, en idem, puix no hi havia home per pontic que tos, capaç de resistir-ho.

El canonge Cardó, donava com a infalible portar-lo a veure "El divino Impaciente" o de una obra de l'Alions Koure. Un atac de teridura segur.

En Cambó callava com un mort tot entretenint-se fent ocellets de paper. En preguntar-li quina era la seva opinió va contestar secament:

—Segrestar-lo!

Tots varen aplaudir frenèticament i varen convenir que en Cambó era un gran home i un gran pontic. Tot seguit per commemorar l'acte, es varen trametre sengles telegrames al Papa, a Alions Koure i a Hitler, i després a estudiar els mitjans per a portar a terme el sagrat comes, s'aixecà la sessió.

El segrestament

S'havien pres totes les precaucions per segrestar al gran conspirador aquell mateix vespre.

En Manuel Brunet i la Carbajal varen voler també prendre-ni part activa. La Margarida faria de ganxo, i Mossèn Brunet de capitost de la banda. El bisbe els va beneir amorosament abans de sortir del palau episcopal amb un automòbil molt llampant tot guarnit de reiquarri que donen bona sort. La Carbajal, pel que pogués ésser, es va penjar una ferradura a la lligacama.

Esperaven que Trotski donés el seu passeig habitual i en l'encreuament del carrer d'Urgell, la Margarida comença a posturejar davant de l'ex-comissari del poble. L'home, que malgrat el seu hermetisme no era de fusta, es senti tot seguit atret peis encisos de l'opulenta vedette i comença a seguir-la.

Ella anava cantussant a mitja veu allò de:

*Pompadour, Pompadour,
con esta camisa
la corte sumisa...*

Això fou, pel que es veu, l'esquer més eficaç. Allò de la corte no ho pogué resistir i la seguí fins arran de l'automòbil. Tot de cop, però, i com ja era d'esperar, li sortiren quatre emmascarats que li tiraren una sotana al rostre i se l'emportaren via enllà amb una velocitat de coet volador.

L'interviú

En els centres encrostats es guardava gran reserva sobre el parader de Trotski. El repòrter, per una confiança —mai no en manquen— i per un sopar obtingué un permis per arribar-se fins on es trobava el famós revolucionari.

Era una casa, com una fortalesa, del terme de Sant Quirze de Besora. Després de grans precaucions arribà a la cambra-presó de Trotski. Quan hi entrà sentia que les cames li feien figa. Allò de presentar-se cara a cara d'un dels homes més singulars del segle li donava cori-mori.

Ell estava assegut davant d'una taula amb les mans sostenint-se el cap.

El repòrter temia destorbar-lo, però fent un esforç i pensant que el deure és el deure, vencé tots els escrúpols i insinuà:

—Senyor Trotski, sóc dels vostres: uns mots per a L'ESQUELLA?

L'home es tombà tot enfurismat.

—Què tants romanços: voleu deixar-me tranquil d'una vegada?

Això ho digué amb un català perfectíssim que deixà perplex el pobre periodista.

—Senyor Trotski, com és que sabeu tan bé el català? —va insinuar.

—Prou motejar-me. Ja ne'stic fins el coll de sentir-me anomenar així. Ja he dit cent vegades que m'anomeno Peret Recasens, natural de Vacarisses, i em penso que al meu poble es parla com ací...

—Però que no sou Trotski, el gran Trotski de Rússia?

—Què us empatolleu? Es que us heu tornat boigs tots plegats? Aquella en té la culpa. Amb faldilles ja no m'hi embolico mai, perquè sempre s'hi surt perdent. Jo no sé per què m'han portat ací, ni què he fet per a merèixer-m'ho. Al capdavant era ella qui va començar a posturejar...

Llavors el pobre home va explicar que havia baixat a Barcelona per uns afers, que havia estat durant tretze anys campaner del poble i malgrat això era anticatòlic fins a les dents, que passava uns dies a casa una cosina germana que tenia una torreta a Sant Gervasi, i que ara passaria un disgust de mort per la seva desaparició.

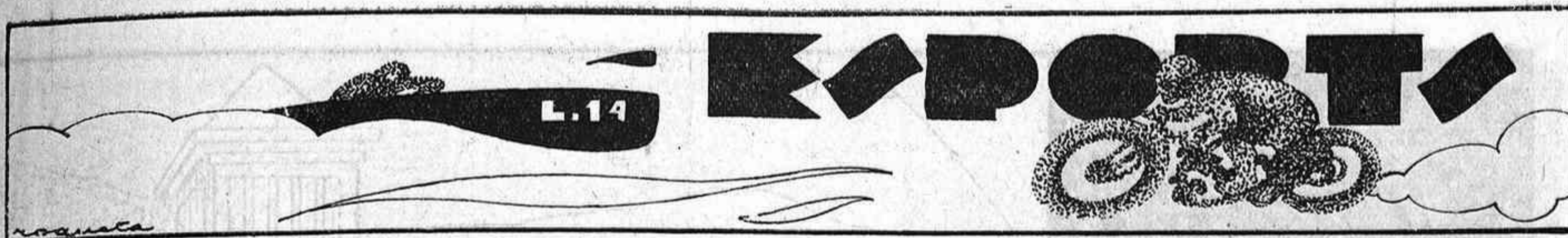
—Lliureu-me d'aquesta colla de ximplers —deia l'home amb aire de desesperació—, perquè si no ho feu aviat, jo em tornaré ximple com ells.

Després de molts interrogatoris i de diligències es pogué comprovar que el pobre home tenia raó, i que l'únic mal era la seva gran semblança amb el Trotski autèntic.

La crosta va respirar satisfeta d'haver-se tret un pes de sobre i exclamaven mútuament: Tot era fet amb bona intenció. *Ad Majorem Gloriam Dei.*

Aquesta és l'única manera que els gots no volin i es converteixin en projectils.

Cronòmetre

CAP VIU

De cara a la Primavera, el millor temps per a anar a les manifestacions esportives i per veure patir d'inflació les guixetes famolenques dels espectacles a l'aire lliure, s'ha produït en ple abril una sensible ensopegada amb l'eliminació d'"Espanol" i "Barcelona" a la Copa d'Espanya.

Però Barcelona esportiva té vida pròpia. Barcelona a desgrat de les contrarietats esportives que ha sofert darrerament, no vol acceptar ni amb defalliment, ni molt menys amb resignació, les bromes pesades del destí i es redreça fent el cap viu per no exposar públicament el seu dol, com el vidu que, per palesar el seu optimisme, presidís el següent funeral a l'enterrament de la pròpia, abillat amb un trajo llampant de cintes vermelles, picarols i campanetes.

Les "Festes de Primavera" darrerament celebrades festejant la República amb el campionat del món de billar i amb el primer partit del rugbi internacional català, ens

feren oblidar fins la suspensió del combat Uzcudun-Schmeling que era l'esdeveniment magne i la nota més reeixida del programa: els partits de desempat del "Madrid" i l'"Athlètic" jugats a "Can Ràbia", ens han fet viure a desgrat d'establir comparances que en l'orgull nostre de catalans autònoms feien ressaltar el nivell de provincialisme a què ha descendit el nostre futbol quasi racial, amb el padrinatge d'uns directius burgesos i l'allunyament del romàntic amateurisme—emocions que teníem oblidades.

Barcelona esportiva té vibracions que revelen la seva vitalitat. Les curses motoristes de Montjuïc fetes el diumenge quan els elements atmosfèrics amenaçaven aigualir-les, ens han dit pla bé com s'abocaria el poble a l'estadi el 13 de maig a veure l'Uzcudun-Schemeling per poc que els organitzadors fessin bé les coses.

I és que Barcelona es viva esportivament, encara que a Les Corts juguïn un "Barcelona"—"Levante" per esplai d'un betes i fils i quatre de família.

AQUELL

Allaveu indiscret

Tot era alegria a Montjuïc, a l'acabament de les curses motoristes del passat diumenge. Al Gran Premi de Barcelona li havia sotir el quexal del seny.

Els incondicionals del Moto Club de Catalunya estaven tan esverats, tan torrats de l'entusiasme, que fins el President va prendre, distretament, a l'Emili Lluch de "El Mundo" per en Paco Gibert.

No cal afegir res més. De la còrpora de l'un a la lilliputença figura de l'altre i va la diferència d'un ou a una castanya.

Quant surti la present edició, Max Schmeling haurà arribat a Barcelona per reprendre els entrenaments, acompanyat d'Anny Ondra.

Un bon consell a l'empresa del combat sensacional: No els sembla bé que si l'Anny Ondra, en trajo de bany, és situés al recó del seu espòs el dia del combat ocupant el lloc del curador per animar-lo amb els seus consells i fins per plorar tràgicament quan li toqués el rebre, és podria carregar encara un xiquet més el greu del taquillatge?

Potser que ho provéssim!

L'Arribas actuà de jutge al partit jugat e diumenge a Sevilla. Els incondicionals del "Betis" envairen el camp de joc escridassant-lo creient que havia assenyalat abans d'hora l'acabament del primers temps.

No cal dir que Arribas patia com un reu en capella, desitjant acabar. Com envejava a Castarlenas que, arbitrant en lloc seu el segon "Madrid"—"Athlètic" va quedar tan elegant, sense escoltar ni un "pavero" ni el més insignificant "tròs de cóniam"!

Paciència! Un dia és un dia.

En Passarín és un humorista. El gegantí capità del "València" parlant amb el corresponsal de "El Mundo", Josimbar, a l'acabament del partit València-Oviedo, li digué així:

"La lesión que me produce a los diez minutos en un encon-

tronazo con Långara, desde luego involuntaria, me impidió desenvolverme con normalidad, llegando a veces a no divisar la pelota. No estamos todavía eliminados y si a mis compañeros les anima el mismo espíritu que a mí, pudiera producirse una sorpresa en Buenavista."

Es compren. Si no veia la pilota, l'home està esperant ésser a Buenavista per veure-la millor.

El "Juventus", l'equip del Vallès de Basquet-Ball, s'ha retirat del campionat de Catalunya.

Pobre "Juventus"! Ves que e. val fer basquet-ball!

Els homenatges als campions porten malestrugansa. Al "Sans fa quatre dies li feien un homenatge i el diumenge el "Granollers" li marcava set gols.

Serà potser que l'Escolà que s'ha compromès per jugar al "Barcelona" la temporada que ve, ja comença a assajar-se per vestir amb dignitat els colors blau-grana?

Campionats Motociclistes de Catalunya per carretera

Trofeu Francesc Macià

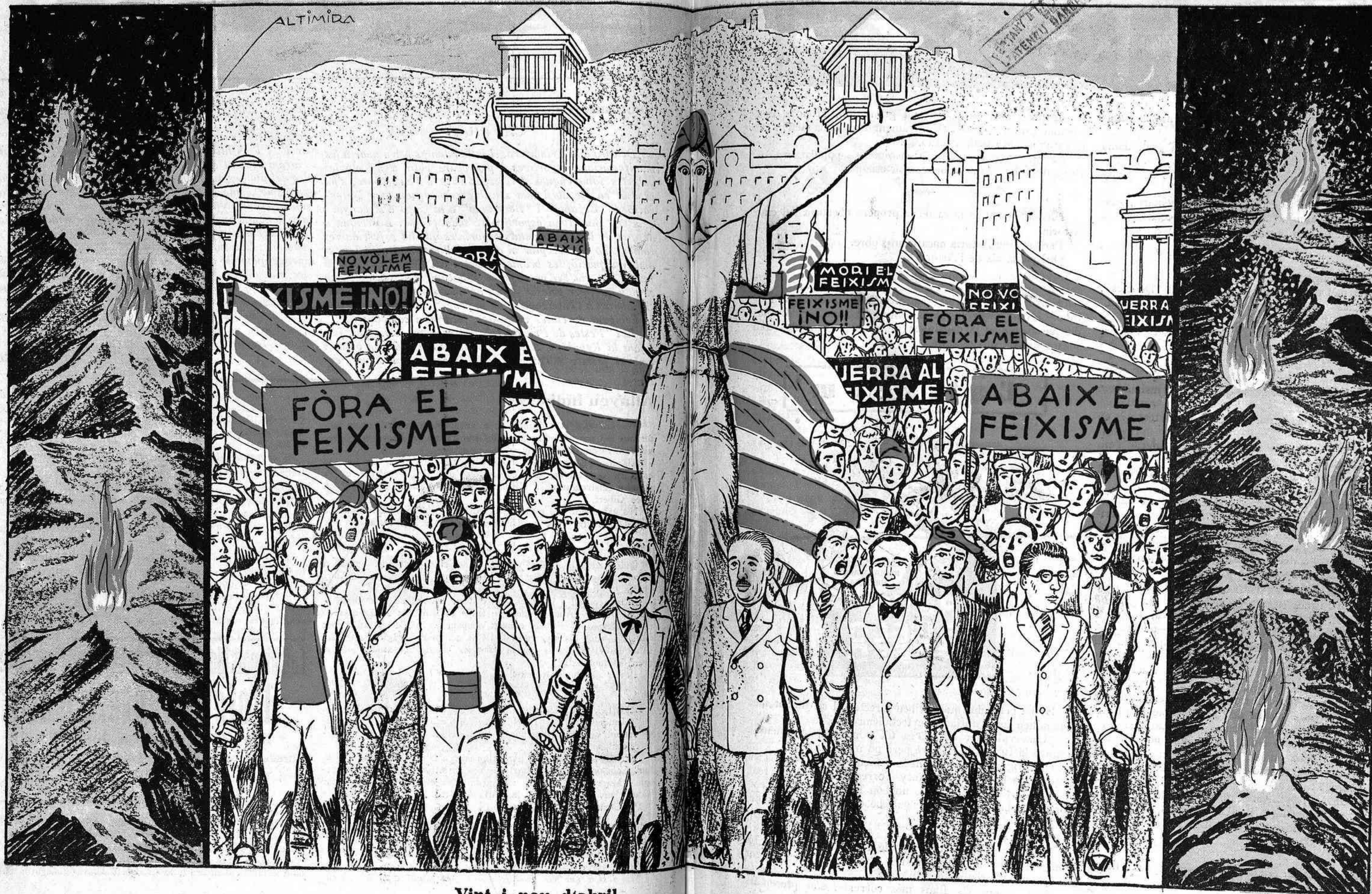
Dia 29 d'abril, a les 10 matí

Curses de Motocicletes i Side-Cars amb la participació d'assos estrangers,

PARC DE MONTJUÏCH

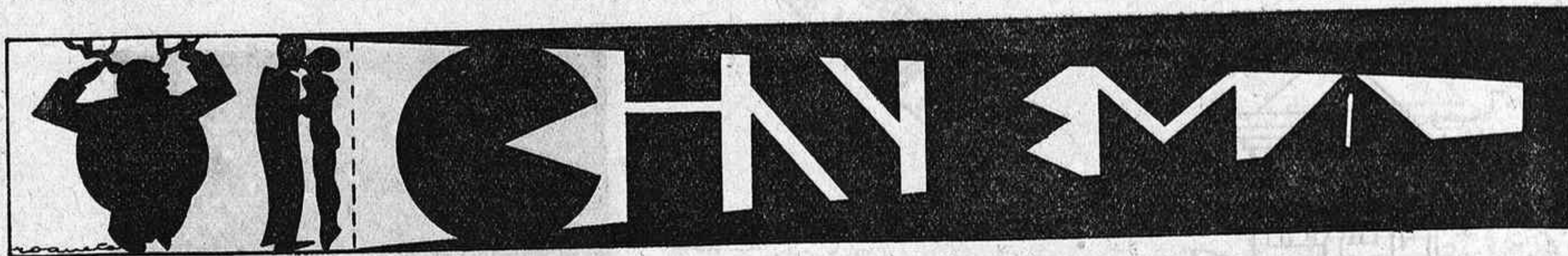
El passat diumenge les nedadores del "Barcelona", Maria Lluïsa Vigo i la Ivonne Lepaiga varen clavar una pallissa a la nostre campioníssima Carmeta Soriano.

Una de dues: o segueix tant enamorada com ens ha dit un ocell molt xafarder, o encara li dura l'emoció d'haver guanyat la Salgado.

Vint-i-nou d'abril

Cridem tots ara: A fora el feixismell

Tornarem a veure la Mae West. La presenta la Paramount en una nova pel·lícula: "Nit rera nit".

En aquesta pel·lícula Mae West serà una gran dama plena de filosofia.

Recordeu una de les coses més interessants de "Lady Lou" de la Mae West? La seva ironia.

Esperem-la en "Nit rera nit", posant comentaris, subratllant situacions, amb aquella trescor especial que te en el cine una dona ben portada.

—o—

On és en Benaiges?

Els de l'Arnau us diuen que el trobareu al "Delícies", els del "Delícies" us diuen que el trobareu al "Trianon" i els del "Trianon" al "Frègoli".

Un dels seus amics assegura que Benaiges és l'autèntic "Home Invisible".

—o—

En el número passat —i sense concretar—, insinuàvem una pregunta:

On trobeu millor Catalina Bàrcena, en el teatre?, en el cine?

Ens han estat enviades tres respostes, malgrat l'enquesta únicament fos insinuada.

Amb rara unanimitat les tres respostes duïen que la Catalina Bàrcena que els plau més és la del cine.

Les copiem: "Darrerament la Catalina Bàrcena del teatre, qui sap si pel caire monòton de les obres que escriuen per a ella, mostrava repetides vegades els matisos donats totalment en "La Chica del Gato". Hollywood es pot dir que l'ha tret del pis madrileny i l'ha portada al mon. Signat. Martí Clapera.

Altra resposta: la traduïm del castellà: "Catelina Bàrcena és més jove i més elegant en el cine. El seu gust de dona s'ha atinat. Abans es vestia amb models; ara dona models. M'agrada molt. Ella i la Dietrich —talents ben diferents—, són les dues estrelles de cine que més em plauen. Signat. Marta Fernàndez.

Tercera resposta: "Havia vist a Catelina Bàrcena en "Primavera en otono", "Julieta tiene un hijo", "El Pavo Real". M'havia entusiasmat. Em semblava el resum de la poesia del Martínez Sierra de "La casa de la primavera" i de "Canción de cuna". En el cine Catelina Bàrcena s'ha excedit: va més enllà del que mai no m'hauria cregut que podia donar d'ella mateixa. Abans Martínez Sierra la feia a ella. Ara ella fa a Martínez Sierra. Signat. Anna Murià i Sirvent.

Esperem altres respostes. Trobarà Catelina Bàrcena qui concedeixi superioritat a l'artista teatral que hi ha en ella damunt la gran vedette de cine que és ara?

—o—

Colisèum: "Agua en el suelo". Primer encert: l'haver fet dialogar la pel·lícula pels Alvarez Quintero.

Segon encert: El de la realització.

"Agua en el suelo" és un gran film. Honora una cinematografia i fixa definitivament una bona actriu de la pantalla: Maruchi Fresno.

La música del Mestre Alonso massa populatxera. A força de voler tenir sabor, sent a cremat.

—o—

Haviem donat la nova de la propera obertura del cine Astòria.

Però el cine Astòria encara no s'obre.

Què passa als de l'Astòria?

—o—

Metropol. "Una vida per altra". (Seleccions Filmófono.) Hi ha pel·lícules d'un sentimentalisme melodramàtic que espremen la llagrimeta de les noies sensibles com si espremessin una esponja.

Colisèum

Hi ha pel·lícules que arriben directes al sentiment i us commouen amb mitjans perfectament honrats.

"Una vida per altra" és un bon film sentimental. Utilitza la figura de la mare però no n'abusa.

Ha dirigit competentment la pel·lícula H. Hauer. La interpreten a la perfecció Nancy Torres i Carles Villarreal.

"Una vida per altra" és un bon film en aquesta temporada de bons films sense gairebé cap film excepcional.

—o—

Hem parlat de la carència de films excepcionals. És que abans no hauria estat un film extraordinàriament excepcional "Cristina de Suècia"?

Avui, àdhuc els films més corrents, són presentats

Sanjurjo.—Visca la República d'en Lerroux!!

amb tota cura i propietat. Són comptats els films que, com en "Susana tiene un secreto", hi hagi la improprietat d'uns viatgers que es passegen per la coberta d'un transatlàntic com si es passegessin pel carrer amb capell i bastó. S'han fet films magnífics com "L'Home Invisible", "Catalina de Rússia", etc., que han passat com a films corrents. La perfecció que va aconseguint el cinema fa que cada dia sigui més difícil el film que sembli extraordinari. Perquè tot ho va essent, poques coses ho semblen. Pel·lícules com "Rasputin i la zarina" tenen quadres magnífics.

Contrasta la fastuositat i varietat del cine amb la migradesa del teatre, sobretot a Catalunya.

Es per això que el cine venç. I pensar que encara hi ha cases productores que lluiten per arribar a fer l'extraordinari dintre l'extraordinari generalitzat!

Pot nega ningú la forta empenta de triomf que porta el cine?

El capellà.—Visca la República... d'en Lerroux!!

"Tierra de pasión", pel·lícula de la Metro Goldwyn Mayer. La passa el cinema "Fèmina".

Clark Gable hi té un bonic paper. Clark Gable en el seu paper de plantador de cautxú, en la tropicalitat de la Indoxina, se n'emporta els vots de moltes noies. En "Tierra de pasión" el trobem en una de les seves creacions més felices.

L'acompanya molt bé Mary Astor. Aquesta actriu sap diversificar el manosejat paper d'esposa que se sent atreta per altre home en l'ambient rarificat dels països ardents, tan de moda després que Lenormand va llançar-los amb "El Símium" al teatre.

La Metro Goldwyn Mayer ha sabut fer en "Tierra de promisión" una obra nova amb motius que s'han vist més que els altres, perquè han estat de moda.

I això té un gran mèrit.

TELÓ EN LAIRE

EL NOSTRE TEATRE

Josep Clapera, el jove primer actor i director de l'"Apolo", con vertit en teatre cataià, és avui com avui l'únic mantenidor del nostre Teatre.

En època com la present en què el teatre català travessa remarcable crisi que amenaça enderrocar-lo del tot, ell, davant d'un escamot d'artistes procedents d'altres companyies fraccionades, no sabem si per manca de tacte, de bon gust o d'amor a les nostres lletres. Ha en airat penó propi i ha assolit el primer èxit del teatre "Apolo". Es per això que L'ESQUELLA DE LA TORRATXA creu de força interès pel públic les manifestacions que l'amic Josep Clapera pugui fer.

—Per què no sou aquesta volta al lloc que de dret us correspon a la companyia de l'Espanyol?

—Sóc el primer en ignorar-ho. El mateix e's passa a uns quants companys meus. Alguns d'ells veritables valors artístics, per tothom reconeguts.

—La vostra visió del teatre català?...

—La d'un teatre que es faci interessant. Car entossudir-se en fer un teatre prescindint del gust del públic és anar de dret al fracàs. El teatre ha d'esser essencialment teatre. Poal Aregall ho ha habut

entendre així. Ja veuen els resultats satisfactoris en extrem.

—Projectes?...

—Treballar. Fer el que es pugui per un teatre digne.

—Els elements que acabdilleu?...

—Els millors del món. Hi manca el meu entranyable amic Alexandre Nolla. Sento molt que no sigui al meu costat per atendre'm al seu consell valuósissim...

—I la crisi?...

—Es deguda a manca d'orientació. El públic vol obres i actors, autors que es situïn i comedians que tinguin fe en el teatre. Així no hi hauria crisi.

—La premsa?

—Molt bona i alentadora.

—I el concurs de teatre subvencionat?

—Oh! Això cal estudiar-ho...

—I el públic...?

—Es el meu únic afany. Saber com opina de mi el públic. I per ara estic content, tant content que amb un llibre sencer no podria palesar la meva joia.

—Estrenareu actors nous?

—Ja he dit que el meu teatre està obert per a tothom.

—Així, sou amant d'un teatre moral?...

—Jo no penso fer-ne d'altre. Al públic no se'l pot fer servir de

mingo. Tard o d'hora se n'adona i aleshores adopta una actitud hostil pels qui, creient-se adular-lo, li han fet perdre el temps llastimosament.

—Penseu estrenar obres traduïdes?

—Jo crec que el teatre català té prou autors i bons, i, per tant, no hi ha necessitat de fer-ho. Però si la traducció s'ho valgués... O no tingués altres obres...

Hem acabat la conversa interessant amb l'amic Josep Clapera. Remarquem que malgrat l'interès de les seves manifestacions esperem que en altre ocasió ens en farà de més concretes. Ens parlarà de les capelletes dels autors incondicionals, dels drets de propietat intel·lectual, i altres aspectes que són en definitiva els que poden salvar o matar el teatre català.

FITXES

PLACID VIDAL

Nosaltres diríem: "Plàcid Vidal o el fervor ingenu".

Plàcid Vidal camina trontollant, gairebé amb un equivalent a pas de barca: les barques, en el seu balanceig, segueixen sempre una ratlla dreta.

La tita de Plàcid Vidal és un horitzó, un horitzó apoteòsic amb molta hum i una sinueta de castell com el de Montsalvat.

Plàcid Vidal es veu sempre perquè no es d'ara. En els temps mitjers hauria estat trobare, una mena de trobare con el clergue Conrad, compadre ansios d'una "Cronica Imperial". En els temps romanes hauria estat un cercador perdut de "la flor diava" anagnat de sons com novans. En els temps actuals, Plàcid Vidal es un cor amb neu que passa despañestat pels carrers, amb un xic de por de sentir la terra.

Quan tothom te la pretensió de galopar damunt la vida, Plàcid Vidal l'assaja i l'assaja—centre de records ell—, fent-se acompanyar de s'amics en un desig fraternal de comunió.

En el primer número d'una revista dels temps passats, que inspirà Plàcid Vidal i que va titular-se "Panteisme"—reminiscència germanica—, s'hi inserí una traducció de Hölderlin. Encara avui en "L'assaig de la vida"—el llibre que Plàcid Vidal acaba de publicar—, s'hi percep un equivalent de les enyorances hölderlianes. El que en Hölderlin és el Neckar, els seus prats i els saïzes que es despentin en les rives del riu que banya l'universitària Heidelberg, en Plàcid Vidal és enyorança d'una societat d'idealistes, amics tots, que tinguessin de la Vida un concepte de perfecció contra el concepte de trepig. Plàcid Vidal ens exigeix més de Parsifal que de Gauvain...

Mals temps els nostres per semblants brúixles!

Plàcid Vidal ho sent i ho porta com un pis damunt les espatlles. Els ulls enfoscats cap a dintre, es veu en el que veu i en el que toca. Parla de tothom per contacte; dibuixa a qui dibuixa—en el concepte pirandellià—, per pròpia contemplació.

Plàcid Vidal puja una muntanya que ja té una altura de solitud. L'albirem datt i li tenim un xic d'enveja.

Després de la seva ascensió, té dret a tornar-nos amb els llavis florits de paràboles com Zaratrusta i descobert de la seva humilitat.

El fervor ingenu de Plàcid Vidal ha arribat a la cima heroica on es confonen la terra i el cel. Klein—Germània encara!—en "El Príncep d'Homburg" sembla haver fet, avançant se un retrat de Plàcid Vidal.—"Déu no ha creat un ésser més dolç que ell: és barbre a força d'ésser sublim".

Elogi i amens sobretot pels nostres temps que fan ballar a la punta d'un punxó la paradoxa!

RAMON VINYES

Cap a l'Escorial falta Gent

Com que el dissabte ja tinguérem la confiança que a l'Escorial mancava gent, sense pensar-nos-hi gens ni mica, agafàrem l'express de Madrid i cap a l'Escorial.

LES PRIMERES DIFICULTATS

Un cop ficats al tren, ens trobàvem que si bé hi havia vagons en canvi no hi havia llits per a tothom, i haguérem de dormir en un catre que ens improvisàrem en un passadís.

Bé o malament—ara no és hora de discutir-ho—vam passar la nit. A la matinada, ens despertà una gran manifestació de gent que baladrejava, amb un castellà del que allà es parla: "Almendras de Alcalà." Ja deixondits, picàrem els vidres i ens ens férem servir una dosi al llit, és a dir al llit, al catre. De manera que vam trencar el cuc en plena Manxa, amb quatre ametlles, com si fóssim uns músics que tornéssim de festa major. Com que encara era de jorn, ens hi tombàrem fins mitja horeta abans d'arribar a Madrid.

A MADRID NO ES TROBA UNA "MEDIA TOSTAA" NI PER REMEI

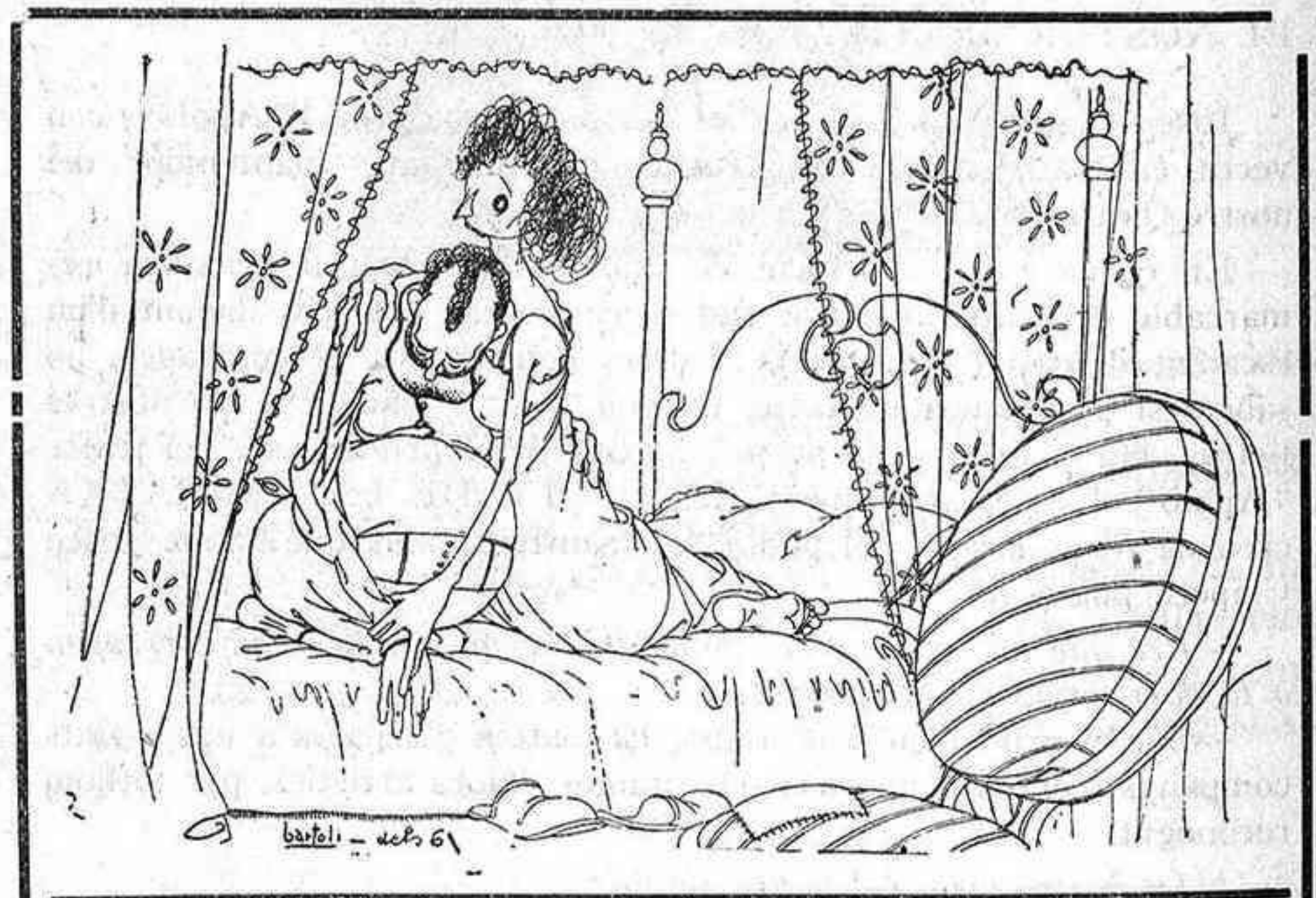
Mai no hauríem dit que els madrilenys tinguessin una percepció tan aguda referent al descans dominical. Ningú no vingué a oferir-se per portar-nos la valija, ni per dur-nos a l'hotel, ni per vendre'ns la guia. No es veia ningú enlloc, ni cap botiga, ni cap bar obert. Només es sentia soroll de sabates. Preguntàrem a un guàrdia on venien les "medias tostaa" i ens contestà: "siga, siga su camino". Tots murriosos, amb una gana que ens alçava, passàrem per la "calle Mayor" i ho i fent via cap a l'estació del Nord, ens recordàrem d'en Morral.

Pel viaducte de Segòvia venia una comissió amb una dona a davant que portava una bandera. Quan vam ésser a l'estació ens assabentàrem que eren uns "catetos i la hipotenusa".

Mentre féiem cua per prendre bitllet, veiérem el Sr. Lerroux que es perfilava el bigoti darrera els vidres d'una finestra del Palau d'Orient. Devia estar esperant que li signessin el decret sobre l'amnistia.

A CADA ESTACIO PEDREGA, DESPRES PLOU I PER FI NEVA

Tan bon punt fórem enquibits al tren els passatgers es posaren a l'unisson a badallar estrepitosament. Tothom es queixava de fam, de fred i de son. En apropar-nos a una estació, ho endevinàvem perquè qui en unes pedres com el puny.

—No et posis així, home. No n'hi ha per tant...!

—Ja ho dius tu; pensa que la República sense un republicà com en Lerroux no fóra república.

Arribem a l'Escorial. Plau a bots i a barrals. En pocs moments quedem xops. Un nyèbit, amb un braçal a la màniga de l'impermeable, tenia la pretensió de fer-nos pujar aquella costa de quatre en quatre tot cantant "L'airèt, l'airèt de la matinada"... Per descomptat que ens hi resistírem. La boira i la pluja cada moment s'espessia més. Ens creïem passar per entremig de dues fileres de xiprers i deprés observàrem que eren policies.

EN GIL ROBLES SEGRESTAT

El primers moments foren de confusió. Corrien rumors que en Gil Robles estava segrestat a casa d'un amic, de resultes d'un refredat.

Si no hagués estat per la pluja, el fred i la fam, tot hauria anat com una C.E.D.A.

LA MISSA

Fa un fred que pela. No troben cap capellà que vulgui, ni pagant, dir la Missa. Davant del fiasco que hauria representat deixar tanta gent sense missa, s'ofereix per dir-la un diputat de la majoria i li és permès de fer-ho. Mentrestant uns quants diputats de l'O.R.G.A. la toquen i mai no és tan avorrit allò d'oír missa sense veure el capellà ni sentir-lo. Després de la missa el "Padre Valiente" fa el sermó.

ACABAT EL SERMO HI TORNA HAVER PREDICA

Hi ha una gran espectació i espectoració. Surt Mossèn Gil Robles, però tampoc no es veu. L'oím a través d'un altaveu. Comença donant-se set metres d'importància. De sobte el fred s'intensifica i la pluja es converteix en neu. Això li dóna motiu a fer frases com aquesta: "El calor que arbora els cors d'aquesta joventut d'Acció Catòlica, m'ho diu clarament aquesta fumera que surt de les vostres boques. "Acaba amb una frase enginyosa però que en definitiva ve a dir "que si no governa és perquè té por i que quan li haurà passat, si li ho permeten, ja governarà".

A continuació es llegeixen les 746 conclusions de l'acte, d'entre les quals les més importants són:

- 1.ª Pa i treball qui en vulgui.
- 2.ª Qui no tingui queixa's que no mengi.
- 3.ª Els fills no són de l'Estat, són de l'Exèrcit.
- 4.ª Instrucció militar des dels cinc anys.
- 5.ª Tothom serà propietari.
- 6.ª Ocupació del Marroc.
- 7.ª Guerres contínues.

Després es passà llista dels difunts i oh sorpresa! tots contestaven: "present!" Aquest truc, però, ja el sabíem quan anàvem al collegi.

Terminà la festa amb un Viva Madrid, que es mi pueblo!

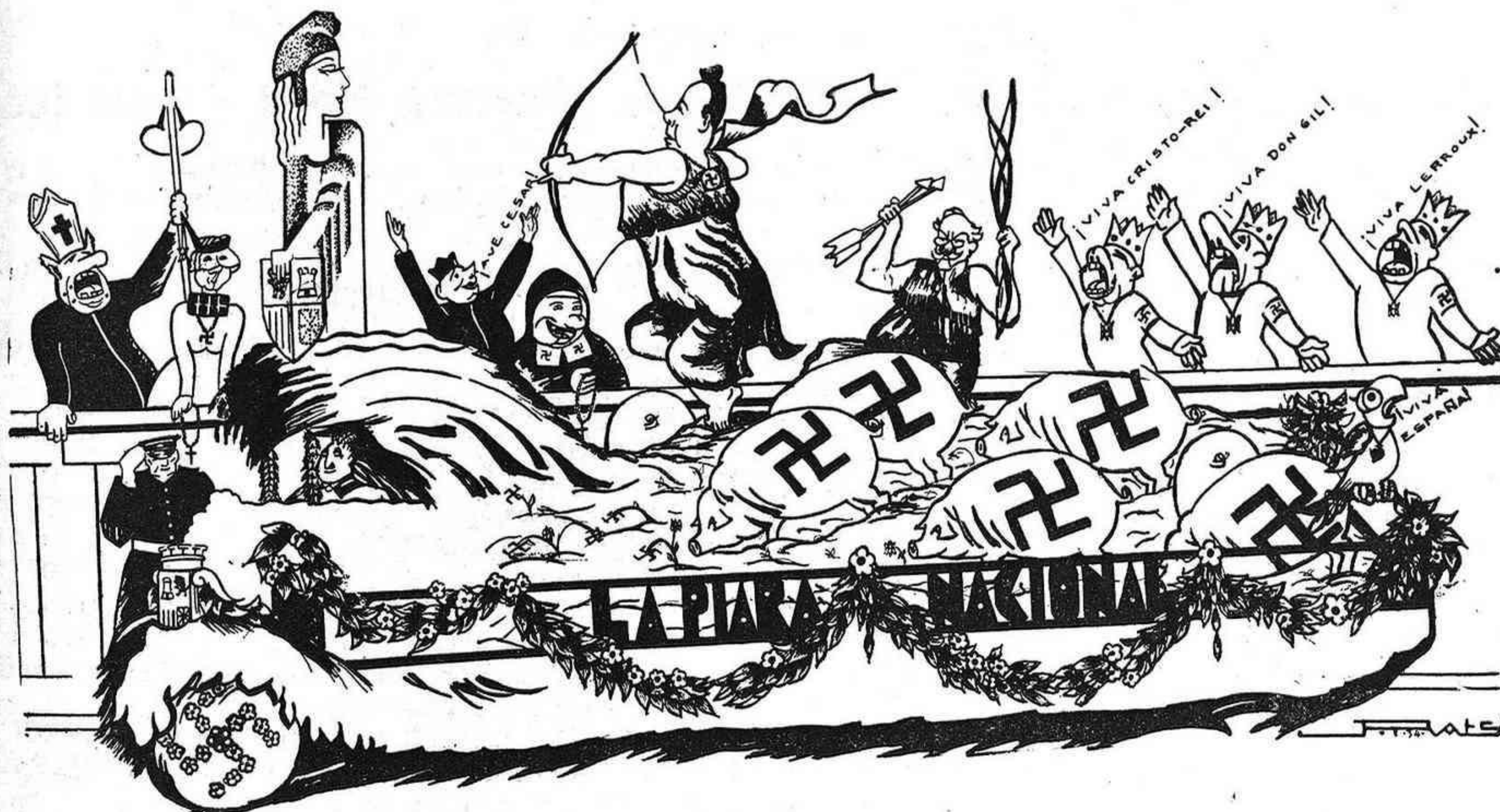
ESQUELLOTS

La darrera "performance" de don Alexandre ha estat la llei d'amnistia, que obra el camí als simpàtics personatges Sanjurjo, Barrera, Martínez Anido, Calvo Sotelo, etc., etc. Això després de les coses passades i les que poden succeir.

L'orgue de maneta que ha vingut a substituir a Barcelona la inoblidable "Gaseta dels Xinesos", qualificava Lerroux de "Maestro del verbo" i "Maestro del gesto". De quins "verbos" i de quins "gestos"? perquè en sabem de tota mena, en els quals Don Ale és mestre.

No sabem si l'establiment de "San Rafael", propietat de don Alejandro Lerroux, és un asil o un lloc de meditació i repòs. Sigui com sigui, potser seria hora que el vell "caudillo" s'hi retirés del tot abans de que segueixi fent dibuixos per la paret i que la quitxalla l'apedregui.

En la seva joventut i en la maduresa, el coneixíem com a cuiner excellent per a guisar certs plats molt assaborits pels governants de l'època; però el que és ara, ha oblidat o confós les receptes de cuina i no es posa davant dels fogons que no ho esguerri.

La pallassada de l'Escorial.

El número de més vàlua de la «Falange Española»

Per si no n'hi havia prou amb l'esperit retrògrad i servilment borbònic que anima als feixistes espanyols, el seu capítol Gil Robles volgué reblar el clau aplegant-los simbòlicament a l'entorn del fred i sinistre Escorial, monument que sintetitza tota una època de fanatisme i d'opressió.

DOCTOR MORA - Vies Urinàries
Sífilis, Impotència,
 Plaça Universitat, 1 - De 10 a 1 i de 4 a 8

La supressió dels vells "Boletín Oficial de la Província", que ningú no llegia, ha fet que gran part de la literatura (?) curialesca derivés vers els diaris creant-hi així una nova secció i també una insospitada font d'ingressos.

No pretenem que els edictes i sentències siguin redactats en català, car és sabut que la nostra llengua, com tampoc la República, no ha entrat encara en certs organismes oficials. Costaria gaire, però, que els diaris catalans, almenys, estiguessin autoritzats a traduir en clar catalanesc les intricades i rànies lates oficinesques?

Ja ho sabem que les administracions de's diaris no tenen entranyes, encara que es tracti de premsa catalana; però si es neguessin a publicar aquestes seccions en idioma obligat, què passaria? Fóra curiós de saber-ho.

—o—

Mentrestant, a la Plaça del Vedell d'Or, se li ha posat el nom d'Antoni Maura. El nostre Ajuntament, republicà i catalanista, no ha tingut inconvenient en respectar un acord pres en temps de monarquia i dictadura i s'ha apressat a posar el rètol comprometedor mentre hi ha tants carrers i figures prestigioses que esperen el rètol i l'homenatge. Vivim en el millor dels temps possibles.

—¿Que també farà festa pel 1.º de Maig?

—Ja ho crec, jo celebrot sempre la festa del treball.

A la vora del monestir que té forma de graelles, Gil Robles i la seva patuleia evocaren, segurament, la figura antipàtica de Felip II, el de l'Espanya negra, i les augustes carcanades dels reis i reines inbècils, cruels o adulterins que es podreixen en les tombes reials.

El fred i una nevada, insospitats a les envistes del mes de maig, els gelaren els entusiasmes.

Gran liquidació de totes les existències de la CASA BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

Gran Basar de Sastreria i Camiseria Sistema Nord - Americà

Tenim més d'un milió de pessetes d'existències les quals ens proposem de vendre a qualsevol preu amb el fi de proporcionar al comprador grans avantatges i deixar buits els nostres prestatges per efectuar grans obres d'embelliment i nous engrandiments.

Als preus següents

SASTRERIA

100.000 trajos	des de 15	Ptes.
100.000 trajos llana	" 25	"
100.000 trajos estam	" 50	"
100.000 pantalons	" 4'95	"
100.000 pantalons patén	" 7'95	"
100.000 pantalons llana	" 11'95	"
100.000 impermeables	" 10	"
100.000 impermeables pluma	" 15	"
100.000 trinxeres	" 10	"
100.000 checos	" 15	"

CAMISERIA

100.000 calçotets	des de 1'95	Ptes.
100.000 camises	" 4'95	"
100.000 pijames	" 4'95	"
100.000 colls	" 0'50	"
100.000 mitjons	" 0'50	"
100.000 camisetes cotó	" 0'95	"
100.000 camisetes seda	" 1'50	"
100.000 corbates	" 0'50	"
100.000 mocadors	" 0'25	"
100.000 mocadors seda	" 0'50	"

Secció de Camiseria a mida. Grans existències en zefirs, percales i sedes a preus baratíssims.

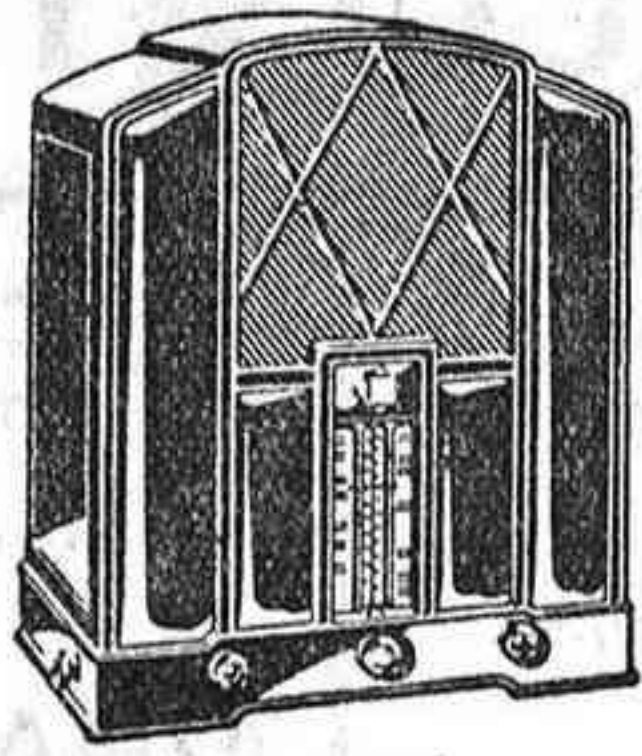
Secció de Sastreria a mida. Gran assortit de gèneres per a trajos estil anglès a 60, 75 i 95 ptes. el més superiors.

EN CASOS D'URGÈNCIA TENIM UNA SECCIO ULTRA-RAPIDA PER A CONFECCIONAR ELS EN-CARRECS EN 4 HORES.

Entre els diferents regals obsequiem per cada 50 cèntims per a la Vellesa i d'Estalvi; dits segells els tenim també a la

amb un segell d'estalvi popular de la Caixa de Pensions venda exclusivament per als nostres clients.

Comptat

Plaços

DARRERES NOVETATS

Aparells de Radio

PERE PEREZ

«RADIO AFICIONADO»

Rambla de les Flors, 30

(tocant a la casa Llorens)

APOPLEXIA

(Feridura)

PARALISI - ARTERIOESCLEROSI

i totes les malalties derivades d'una defectuosa circulació de la sang, les evita i guareix l'antic específic vegetal i completament inofensiu.

ANTIAPOPLETIC BERDAGUER

A les farmàcies i Centres d'Específics

CONSULTORI MÈDIC del Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES, SÍFILIS I PELL : Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7 : Festius de 11 a 1 : TALLERS, 29, entresol

NOM DE GARANTIA

GANIVETERIA "ARTERO"

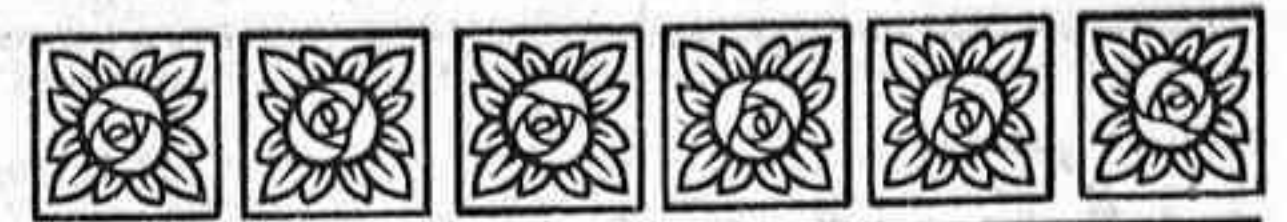
La casa més assortida amb màquines de tallar cabells i llurs peces de recambi.

Especialitzada en l'arranjament (buidatge) de navalles barberes i del ajustatge de màquines perruqueres.

Abans de fer vostres compres consultiu-la.

Libretera, 9 (prop de la Plaça la República)

BARCELONA

J. A. F.

Rda. Universitat, 17, 1er

L'organització més important d'Espanya
200 SUCURSALS

Trajos a terminis
Condicions favorables
Portant la roba,
fem confeccions
a 50 pessetes

Informacions, 13845
Telèfons { rèdits i Hechures, 13569
Tallers, 12426

Rda. Universitat, 17, 1er

Imp. Parlament, 52 - Tel. 34478

Guia Cinematogràfica

COLISEUM

AGUA
EN EL
SUELO

dels Germans Quintero
Música del mestre Alonso

TÍVOLI

TRIOMF COMPLET de

CATERINA BÁRCENA

LA CIUDAD
DE CARTÓN

Telèfon 1000

METROPOL

Lauria. 115. Tel. 81222

UNA VIDA
POR OTRA

parlada amb espanyol
per Nancy Torres i
Carles Villarreal

FILMOFONO

Preus dies feiners 2'75
Sessió numerada festius 4'40

CINE RAMBLES

**Els millors
programes**

CINEMA VOLGA

Dos éxits POR EL MAR
VIENE LA ILUSION
EL PODER DE LA GLORIA
per Spencer Tracy (espanyol)

URQUINAONA

3.ra SETMANA
cada dia que pasa creix més
l'èxit de

LA REINA
CRISTINA
DE SUECIA

PER
GRETA CARBO
METRO GOLDWYN MAYER

CINEMA GOYA

LA NOCHE DEL PECADO
per E. Vilches i R. Pereda
EL PRECIO DE LA INOCENCIA
Por el mar viene la ilusión

CHILE CINEMA

L'èxit de lo temporada
Vuelan mis canciones
per Martha Eggerht

PUBLICINEMA

Sessió continua de 3 tarda a 1 de la matinada
Seient 1 pta.
Reportatges - Documentals
Darreres Actualitats Mundials
Passeig de Gràcia, 57 Tel. 79681

CINEMA TALIA

EL CANTO DEL RIUSEÑOR
per Pepe Romeu i M. Espinal
TODO POR EL AMOR
A TODA VELOCIDAD

MAJESTIC

LA HIJA DEL REGIMIENTO
LAS 8 GOLONDRINAS
CHOFER CON FALDAS

CINE AMÉRICA

TAXI per James Cagney ES ESTO AMOR per Leo Carrillo i Mary Briand
EL BESO ANTE EL ESPEJO per Paul Lucas i Nancy Caroll

FRANCESC LAIRET. 121

TELÉFON 33367

INTIM CINEMA

Exit del film científic
EL ENEMIGO
EN LA SANGRE
Rosselló, 257 Tel. 73705

CINEMA SPLÉNDID

Consell de Cent, 217 Tel. 30615
El gran film de M. G. M.
LA MÁSCARA DE
FU-MANCHÚ
per Boris Karloff

CINEMA IRIS-PARK

La Máscara de Fu-Manchú
per Boris Karloff
HOY O NUNCA per J. Kiepera
EL TÚNEL

CINEMA COLON

ELS MILLORS
PROGRAMES

TRIUNFO I MARINA

VUELAN MIS CANCIONES
EL REY DE LOS FOSFOROS
CREPÚSCULO ROJO
REVISTA

CINEMA BROADWAY

YO, TU Y ELLA
per
CATERINA BÁRCENA

ESPECTACLES

TEATRE CÒMIC

ÉXIT DEFINITIU

DE LES

PEPONES

F. Layret, 55 - Telèfon 34541

Gran Teatre del Liceu

BALLETS RUSSOS DE MONTECARLO

TEATRE ESPANYOL

El Rei fa treballs forçats
d'Alfons Roure

L'èxit més gran de la temporada

POLIORAMA

Tots els dies

ESCALERAS ABAJO

TEATRE APOLO

TRETE CATALÀ

L'èxit del dia

LA GLORIOSA

TEATRE NOU

Gran Companyia d'alta comèdia
d'Antonia Herrero

LAS NIÑAS DE DÑA. SANTA
No apta per a senyoretes

TETRE VICTORIA

Avui estrena

Raza de Bravos

Frontó Principal Palace

EXTRAORDINARIS PATITS AMB CISTELLA

pels assos de la pilota

MONUMENTAL

DIUMENGE DIA 29

2.^A SORTIDA

DE

RAFAEL GÓMEZ EL GALLO

Marcial Lalanda

Rafael Vega de los Reyes

Braus d'Argemiro Pérez
Tabernero

OLYMPIA

AMERICAIN

CIRQUE

AMB LES MÉS GRANS
ATRACCIONS DEL MÓN

BOXA AL ESTADI

Dia 13 de Maig

COMBAT

UZCÚDUN

SCHMÉLING

i altres combats

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits,
tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS
Voleu passar una bona estona,
aneu al Frontó Novetats.

TEATRE NOVETATS

Companyia Lluís Calvo

"La Chulapona"

lletra

F. Romero i Guillermo F. Saw

Música

Mestre Torroba

EDEN CONCERT

Avui: Proclamació

SENYORETA ESCULTURA

Exil de NINA POAL i

MISS RUSSIA

EXCELSIOR

Tardes a les 4

Matinées a preus populars

Nits a les 10

Soirées amb totes les grans atraccions

POMPEIA

Nou de la Rambla, 103 - T. 17033

La vedette moderna

CELESTE GRIJO

DEMON'S-JAZZ

TABÚ CLUB

Dancing i Grans

Atraccions

R. Catalunya, 24 Teléf. 12603

STAMBUL - DANCING

(Estil Gran Casino)

Avinguda Francesc Layret, 106

Des de les 11 de la nit a 4 matí. Dissabtes
dies festius, de 6 a 9.

succés de ETHEL ALDESON

Aviat: Victoria del Mar

LA BONA SOMBRA

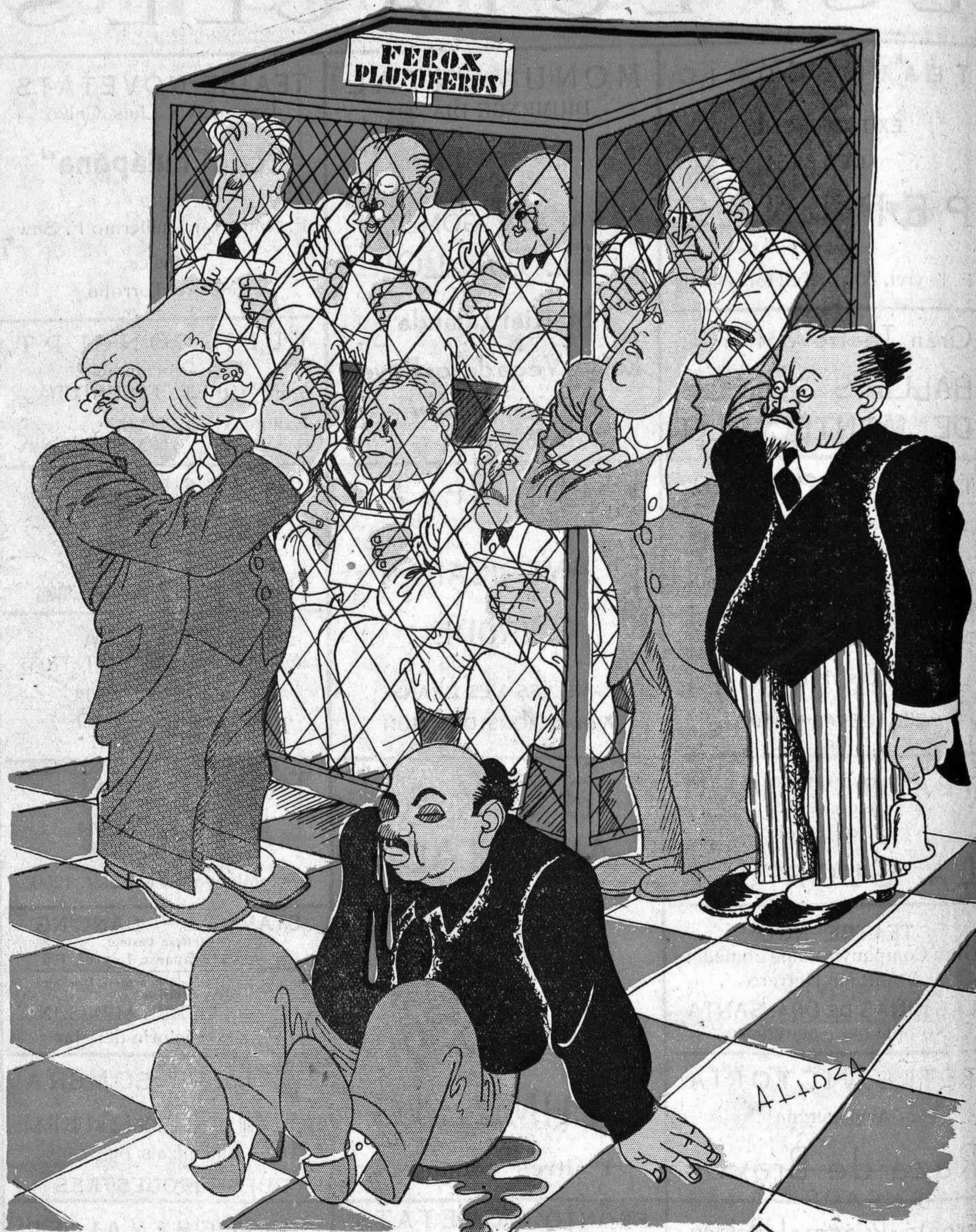
Ball continu tots els dies de 6 a 9 i de 11 a 4
amenitzats per

DUES ORQUESTRES

SALÓ CHEVALIER

Coll Blanch

Grans Balls Extraordinaris
dissabtes i dies festius

DON ALE.—Aci teniu l'Albinyana a punt de fer-se retratar.